

Sygn. akt III U 331/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemysłu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2015 r. w Przemysłu

na rozprawie

sprawy T. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania T. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 18 marca 2015 r., **znak:**(...)

i z dnia 21 kwietnia 2015 r. **znak:** (...)

zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy T. B. prawo do emerytury, począwszy od 6 kwietnia 2015 r.

Sygn. akt III U 331/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 maja 2015 r.

Decyzją z dnia 18 marca 2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy T. B. prawa do emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ wnioskodawca nie osiągnął wymaganego wieku emerytalnego, który osiągnie 6 kwietnia 2015 r., a ponadto nie udowodnił 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku. Zakład nie uznał zatrudnienia w szczególnych warunkach w okresie od 21 lipca 1977 r. do 31 grudnia

1989 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J. na podstawie przedłożonych kopii umów o pracę, angaży, umów zlecenia i kart wynagrodzeń, ponieważ trudno ustalić na ich podstawie, że charakter wykonywanego zatrudnienia i zajmowane stanowisko są tożsame z charakterem i stanowiskiem wymienionym we właściwym zarządzeniu resortowym oraz, czy praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Do stażu pracy w szczególnych warunkach został zaliczony okres zatrudnienia w Centrum (...) (po wyłączeniu przerw w zatrudnieniu). Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 11 miesięcy i 3 dni; składkowe – 26 lat, 6 miesięcy i 28 dni; łącznie 27 lat, 6 miesięcy i 1 dnia, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 5 lat, 2 miesięcy i 17 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył w dniu 13 kwietnia 2015 r. wnioskodawca T. B. podnosząc, że w dniu 6 kwietnia 2015 r. osiągnął wymagany wiek emerytalny 60 lat; z przedstawionych dokumentów wynika zajmowane stanowisko oraz wymiar czasu pracy. Wnioskodawca powołał się również na zeznania świadków – swoich współpracowników, którzy pracowali z nim na tożsamyh stanowiskach, a przeszli na emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu wskazano, że po rozpatrzeniu odwołania organ rentowy wydał decyzję z dnia 21 kwietnia 2015 r. uznając, że obecnie wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny, jednakże nadal odmówił prawa do emerytury ze względu na brak 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał, że we wniosku o emeryturę wnioskodawca zawarł oświadczenie, że nie jest członkiem OFE; w dniu (...) r. ukończył 60 lat; na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił wymagany ogólny staż pracy 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Nie wykazał natomiast, że przed 1 stycznia 1999 r. posiada wymagany staż 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Wnioskodawca przedstawił świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 22 listopada 2012 r. wystawione przez Centrum (...) w J. na okresy zatrudnienia od 21 czerwca 1990 r. do 19 stycznia 1992 r., od 13 października 1992 r. do 31 października 1993 r., od 17 lutego 1994 r. do 28 września 1994 r., od 12 października 1994 r. do 27 sierpnia 1995 r., od 10 września 1995 r. do 30 kwietnia 1996 r. oraz od 21 października 1996 r. do 31 marca 1997 r., które to okresy zostały uznane przez organ rentowy za pracę w szczególnych warunkach w łącznym wymiarze 5 lat, 2 miesięcy i 17 dni. Ponieważ na okresy zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J. od 21 lipca 1977 r. do 31 grudnia 1989 r. wnioskodawca nie przedłożył żadnych dokumentów potwierdzających zatrudnienie w szczególnych warunkach, w szczególności świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, a jedynie kopie umów o pracę, angaży, na podstawie których nie można ustalić, że wykonywał on pracę w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, organ rentowy odmówił uznania spornego okresu 12 lat, 5 miesięcy i 4 dni za pracę w szczególnych warunkach.

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy T. B. prawa do emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 11 miesięcy i 3 dni; składkowe – 26 lat, 6 miesięcy i 28 dni; łącznie – 27 lat, 6 miesięcy i 1 dnia, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 5 lat, 2 miesięcy i 17 dni. Zakład nie uznał zatrudnienia w szczególnych warunkach w okresie od 21 lipca 1977 r. do 31 grudnia 1989 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J. na podstawie przedłożonych kopii umów o pracę, angaży, umów zlecenia i kart wynagrodzeń, ponieważ trudno ustalić na ich podstawie, że charakter wykonywanego zatrudnienia i zajmowane stanowisko są tożsame z charakterem i stanowiskiem wymienionym we

właściwym zarządzeniu resortowym oraz, czy praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Do stażu pracy w szczególnych warunkach został zaliczony okres zatrudnienia w Centrum (...) (po wyłączeniu przerw w zatrudnieniu).

Sąd Okręgowy w Przemysłu ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca T. B., ur. dnia (...), w dniu 12 marca 2015 r. złożył wniosek o emeryturę, oświadczając w nim, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W aktach emerytalnych wnioskodawcy zalega dokumentacja poświadczająca przebieg zatrudnienia, w tym: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 22 listopada 2012 r. wystawione przez Centrum (...) w J., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 21 czerwca 1990 r. do 30 kwietnia 1996 r. w pełnym wymiarze czasu pracy oraz od 21 października 1996 r. do 31 marca 1997 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, z wyłączeniem urlopu bezpłatnego od 1 listopada 1993 r. do 16 lutego 1994 r., i w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego – wymienione w wykazie A, dziale XIV, poz. 1 rozporządzenia Rady Ministrów, na stanowisku palacza – wymienionym w wykazie A, dziale XIV, poz. 1, pkt 1 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 12 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub szczególnych charakterze w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej; świadectwo pracy z dnia 15 maja 1989 r. wystawione przez (...) Przedsiębiorstwo (...) w J. z siedzibą w S., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 21 lipca 1977 r. do 15 kwietnia 1989 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy – kamaz.

Wnioskodawca przedłożył w ZUS również kserokopie dokumentów z akt osobowych z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J.. Wynika z nich, iż z dniem 25 lipca 1977 r. wnioskodawca został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w R., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy. W tym samym dniu została zawarta również umowa zlecenia, z której wynikało, że wnioskodawca zatrudniony w Filii w J. na stanowisku kierowcy pojazdu samochodowego S. przyjmuje obowiązek dokonywania czynności spedycyjnych w ograniczonym zakresie / łącznie z przejęciem odpowiedzialności za konwojowanie przewożonych ładunków przy przewozie materiałów kawałkowych/. W dniu 1 września 1977 r., a następnie również w dniu 1 września 1980 r. zostały zawarte kolejne umowy – zlecenie, na podstawie których wnioskodawca zatrudniony na stanowisku kierowcy pojazdu samochodowego marki S. – betonmieszarka zamontowana na pojeździe o ładowności 4,5 tony przyjął obowiązek wykonywania czynności obsługi urządzeń pojazdów specjalnych nie związanych z prowadzeniem i obsługą tych pojazdów – wykonywanie czynności operatora na urządzeniach zamontowanych na pojeździe – betonmieszarka. Z kolejnych angaży zalegających w aktach osobowych wynikało, że wnioskodawca zajmował stanowisko kierowcy.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, ZUS decyzją z dnia 18 marca 2015 r. odmówił wnioskodawcy T. B. prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie osiągnął wymaganego wieku emerytalnego, a wiek emerytalny osiągnie (...) r., a ponadto nie udowodnił 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 11 miesięcy i 3 dni; składkowe – 26 lat, 6 miesięcy i 28 dni; łącznie 27 lat, 6 miesięcy i 1 dnia, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 5 lat, 2 miesięcy i 17 dni. Do stażu pracy w szczególnych warunkach został zaliczony okres zatrudnienia w Centrum (...) (po wyłączeniu przerw w zatrudnieniu).

Na skutek odwołania wnioskodawcy od powyższej decyzji, organ rentowy wydał nową decyzję z dnia 21 kwietnia 2015 r., którą ponownie odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 11 miesięcy i 3 dni; składkowe – 26 lat, 6 miesięcy i 28 dni; łącznie – 27 lat, 6 miesięcy i 1 dnia, w tym w szczególnych warunkach/ charakterze – 5 lat, 2 miesięcy i 17 dni. Do stażu pracy w szczególnych warunkach został zaliczony okres zatrudnienia w Centrum (...) (po wyłączeniu przerw w zatrudnieniu).

Dowód – akta organu rentowego:

- wniosek emerytalny z dnia 12.03.2015 r.,
- świadectwa pracy, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach,
- kserokopie dokumentów z akt osobowych z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J.,
- decyzja ZUS z dnia 18.03.2015 r., z dnia 21.04.2015 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca w okresie od 21 lipca 1977 r. do 31 grudnia 1989 r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J. na stanowisku kierowcy. Jeździł różnymi samochodami – (...), S., K., J., S. – wszystkie o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Przewoził nimi kruszywo, beton, płyty drogowe, drenaże, faszynę, cement, żwir, wapno, węgiel.

Praca odbywała się przez cały rok, również zimą.

Wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód:

- dokumentacja zawarta w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J.,
- zeznania świadka M. W.,
- zeznania świadka J. S.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach emerytalnych wnioskodawcy oraz w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J., których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. W. i J. S. oraz wnioskodawcy T. B., jako logicznym, spójnym, wzajemnie się uzupełniającym. Wynika z nich jednoznacznie, w jakim charakterze, w jakich warunkach i przy jakich pracach był zatrudniony wnioskodawca w spornym okresie pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J.. Powołani w sprawie świadkowie współpracowali wraz z wnioskodawcą, stąd też na co dzień byli bezpośrednimi obserwatorami prac wykonywanych przez T. B. w ramach jego obowiązków. Świadkowie ci, podobnie jak wnioskodawca, pracowali również na stanowiskach kierowców o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony i z tego tytułu nabyli prawo do wcześniejszej emerytury w związku z zatrudnieniem w szczególnych warunkach. Zeznania świadków oraz wnioskodawcy znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów. W aktach osobowych wnioskodawcy zalegają angaże, umowy zlecenia, ale również opinia służbowa z dnia 11 kwietnia 1984 r., z której wynika, że wnioskodawca posiadał wówczas prawo jazdy kategorii A, B, C, D i E oraz legitymował się ponad 7-letnim stażem pracy w zawodzie kierowcy, prowadząc pojazdy typu S., K., (...), J. i inne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy T. B. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.
o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U.
z 2013, poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu
wieku przewidzianego
w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach
dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat -
dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego
albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za
pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa
(ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach
i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym
pracownikami, o których mowa
w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku
niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach
lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po
dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa
(art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1,
za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o
znacznej szkodliwości
dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu
na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom
wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust.
4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego
pracowników zatrudnionych
w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8,
poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.
w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym
charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43
ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do
emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres
zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach
określonych

w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była ostatecznie kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Poza sporem pozostaje, że wnioskodawca T. B. w dniu(...)r. ukończył 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a ponadto wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 11 miesięcy i 3 dni; składkowe – 26 lat, 6 miesięcy i 28 dni; łącznie – 27 lat, 6 miesięcy i 1 dnia, w tym w szczególnych warunkach/ charakterze – 5 lat, 2 miesiące i 17 dni. Do stażu pracy w szczególnych warunkach został zaliczony okres zatrudnienia w Centrum (...) (po wyłączeniu przerw w zatrudnieniu).

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że wnioskodawca był zatrudniony w szczególnych warunkach w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J. w okresie 21 lipca 1977 r. do 15 kwietnia 1989 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Wskazane wyżej stanowisko wymienione zostało w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, dziale VIII – „W transporcie i łączności”, poz. 2 – „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów” oraz w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy podległych ministrowi budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach w wykazie A, dziale VIII, poz. 2, pkt 2 – „kierowca samochodu ciężarowego”.

Należy mieć na uwadze, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron.

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi,

że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza,

że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał łącznie ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca,

w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 6 kwietnia 2015 r., a więc od ukończenia 60 roku życia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.